# Kridt danseskoene

**Inspiration** . København Danser er det absolut vigtigste initiativ for at bringe udenlandsk dans af højeste kvalitet til Danmark.

Majbrit Hjelmsbo

---

Engang for år tilbage var Det Kongelige Teaters årlige sæsonafslutning med en tougers ballet- og operafestival med alt det ypperste, man kunne præstere fra årets repertoire, virkelig noget, man så frem til og købte stribevis af billetter til. Faktisk fungerede festivalen på én gang som både *branding* og *bonding* , fordi det gav publikum mulighed for at genopleve sæsonens mest sublime øjeblikke, eller man fik chancen for at få set en forestilling, man havde misset. Og for de mest inkarnerede ballettomaner gav festivalen et indbydende overblik over Nationalscenens formåen, hvilket også tiltrak mange udenlandske interesserede, ikke mindst den udenlandske balletpresse. I kølvandet på balletfestivalen drog Den Kongelige Ballet herefter ofte på udlandsturné og viste flaget internationalt. Med andre ord, en kombineret udadvendt billetsælger- og publicityevent både nationalt og internationalt.

Og næsten hvert år bød Det Kongelige Teater tillige på internationale gæstespil i verdensklasse, lige fra Royal Ballet Covent Garden, Martha Graham, New York City Ballet, Paul Taylor, Glen Tetley, Cullbergballetten, Rambert Ballet og Nederlands Dans Theater, der ofte foldede sig ud som en slags joint venture i håbet om at tiltrække udenlandske koreografer til at arbejde sammen med Den Kongelige Ballet om ny koreografi.

Hvem der var lynsnar til at aflure denne opskrift på international succes, var selvfølgelig John Neumeier, da han i 1960erne trænede ved Den Kongelige Ballet. Så da han i 1973 blev chef for Hamborg Balletten, planlagde han straks sin første Ballett-Tage Festival som sæsonafslutning allerede til året 1975. Her i juni-juli løber Ballett-Tage nummer 51 af stablen i ubrudt rækkefølge, nu med tidligere kongelig solodanser Lloyd Riggins som kunstnerisk leder. Og i år med noget så enestående som en urpremiere på Alexei Ratmanskys Alice-ballet *Wunderland* og med et gæstespil med det superhotte street-inspirerede Compagnie Hervé Koubi.

Uden for Det Kongelige Teaters mure har også Tivolis Koncertsal i mange år budt på dans på højt niveau og har næsten på skift programsat New York City Ballet og Alvin Ailey American Dance Theater som sæsonens frugtdessert, men som altså i år er sparet væk.

På den alternative dansescene lykkedes det fra 1980 igennem 25 år for det fremsynede Københavns Internationale Teater (K.I.T.) at bringe et overdådigt udbud af ny dans til København, først i de banebrydende Festival of Fools, og siden Dancin' City, Images of Africa, Asia Live plus diverse sommersceneprogrammer, der med et usvigeligt sikkert overblik præsenterede alt det bedste af contemporary dance. Både de gamle, postmoderne mestre som Merce Cunningham, Trisha Brown, Bill T. Jones, tyske billedfortællende Pina Bausch og en dengang meget ung fremadstormende israelsk koreograf, Ohad Naharin. I

dag er K.I.T.s legendariske festivaler en ære blot, nu kun med Metropolis-konceptet udviklet til naturvandringer med performende kroppe strøet i landskabet på Refshaleøen.

## *Dansemæssigt er det de to entreprenante gæstespilsarrangører Ulrik Birkkjær og Thomas Mieth, der med København Danser har skabt det vildeste og absolut vigtigste initiativ i årtier for at skaffe international dans på et skyhøjt kvalitetsniveau til Danmark.*

**DERFOR ER DET** også så kreperligt nedslående at være tilskuer til de senere års rigide kulturpolitiske nedskæringspolitik og senest udgifterne til de to milliondyre advokatundersøgelser af det psykiske arbejdsmiljø på Det Kongelige Teaters Balletskole, som man kan frygte dræner Den Kongelige Ballets budgetter og derved mulighed for at arrangere festivaler, internationale gæstespil og turneer mange år frem.

Dansemæssigt er det de to entreprenante gæstespilsarrangører Ulrik Birkkjær og Thomas Mieth, der med København Danser har skabt det vildeste og absolut vigtigste initiativ i årtier for at skaffe international dans på et skyhøjt kvalitetsniveau til Danmark. Siden grundlæggelsen i 2020 har de fyldt scenerne på Østre Gasværk, Folketeatret, Gamle Scene, Operaen og Musikhuset Aarhus.

Og de to ildsjæle har set rigtigt. Publikum er strømmet til, når for eksempel Pina Bauschs legendariske *Sacre du Printemps* eller *Kontakthof* ramte plakaten, eller Bobbi Jene Smiths ituslåede *Broken Theater* , Ohad Naharins hårdtslående *Decadance #22* eller Sharon Eyals elektroniske klubscene *Into the Hairy* , for slet ikke at tale om drag-kompagniet Les Ballets Trockadero de Monte Carlo med deres muntre balletparodier i tåsko og tyl.

I år står den på et gensyn med det belgiske succeskompagni Peeping Tom, der i 2024 rystede publikum med visuelle choktricks omkring det synkende krydstogtskib fra Helvede i trilogien *Triptych* . Denne gang gælder det Gabriela Carrizos nyeste dystopiske syredigt *Chroniques* , hvor fem skikkelser dykker ned i et drømmeagtigt, labyrintisk mørke. Kridt skoene! Og få en på opleveren!